

Олимпъ *). (Имена та на гръцки ти богове са познати повече то подъ римски имена; така: Зевесъ у Римляне ти се наричалъ Юпитеръ, Посейдонъ—Нептунъ, Аидъ—Плутонъ, Ера—Юнона, Афродита—Венера, Атина—Минерва, Арей—Марсъ). Отпослѣ тии зели да олицетворяватъ, нѣ само видима та природа, нѣ и различни ти свойства на люде ти; запримѣръ, Аполонъ се ималъ за закрильникъ на умствено то просвѣщение, Афродита изображавала женската хубость, Атина мъдростъ та и т. н. Освѣнъ главни ти или олимпийски ти у Гръци ти имало оште много други долни богове; всички ти планини, гори, полета, рѣки, както мислили тии, имали свои особни божественни съштества или свои гении, такъви били: всякакви *нимфи*, *сирени*, *сатири*, *фавни* и др. Слѣдъ смъртъ та сѣнки ти на люде ти, както тии вѣрвали, отивали въ *Елизуиумъ* сир. въ острови ти на блаженни ти, или въ тъмний *Тартаръ*.

Гръци ти прѣдставяли богове ти си въ образъ на човѣци, които са надарени съ голѣма естествена сила и съ бесмъртне. Идоли ти или статуи ти на тѣхни ти богове затова били направени съшто като човѣци; тии били издѣлбани отъ дърво, отъ всякакви метали, отъ камене и

*) Споредъ казovanie то на гръцки ти басни най-напрѣдъ вселенната била единъ хаосъ: отъ него постъпенно излѣзли различни божества. Отъ тѣхъ първата *Гей* (земята) произвела Урана (небето) и голѣми ти исполини, които се викали титани и гиганти. Отъ Урана произлѣзълъ Хроносъ (врѣмето). Синовете на Хроноса: Юпитеръ, Посейдонъ и Плутонъ, повдигнали се ерешта татка си, и завладѣли свѣтътъ. Тии послѣ трѣбовало да се борять съ титани ти и гиганти ти. Титани ти зели да принасятъ планини и да ги трупатъ една върху друга, за да достигнатъ връхътъ на Олимпъ. Нѣ Зевесъ гръмналъ съ громъ, и планини ти се распрѣснали; надвити ти титани били хвърлени въ подземната бездна. Тия прикаски знаемъ отъ гръцки поетъ *Гезиода*, който е живѣлъ въ IX в. пр. Хр., и е написалъ поема *Теогония* (което значи „происхождение на богове ти“).